

การฟังเสียงพระเจ้า และการใคร่ครวญพระวจนะ

โดย ศจ.ดร. สตีฟ เทย์เลอร์

พระเยซูตรัสว่า “มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” ผมไม่แน่ใจว่า ทุกวันนี้เราเชื่อถ้อยคำเหล่านี้มากน้อยเพียงไร เพราะดูเหมือนเรานั้นและให้ความสำคัญต่อการทุ่มเทรับใช้พระเจ้ามากกว่าการฟังเสียงพระองค์

ในพระคัมภีร์เราเห็นว่า การกระทำของพระเจ้ามักจะผ่านถ้อยคำของพระองค์ รวมทั้งสิ้นที่ทรงสร้าง คือพระองค์ทรงตรัส แล้วทั้งสิ้นก็เป็นดังนั้น นอกจากนี้พระคัมภีร์มีตัวอย่างมากมายที่ทำให้เห็นว่า พระเจ้าตรัสกับคนเจาะจง แล้วกระทำตามถ้อยคำที่พระองค์ตรัส ยกตัวอย่างเช่น โนอาห์ อับราฮัม ยาโคบ โยเซฟ โมเสส โยชูวา กิเดโอน ซามูเอล ดาวิด ซาโลมอน อีสา야ห์ เยเรมีย์ นางมารี เปาโล เป็นต้น เมื่อพระคัมภีร์ให้หลักฐานที่ชัดเจนว่า พระเจ้าตรัสกับคนเจาะจง เราควรคาดหวังเหมือนกันว่า พระองค์จะตรัสกับเราด้วย พระเยซูยังสอนว่า “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา เรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นก็ตามเรา” (ยอห์น 10:27)

พระเจ้ามีหลายวิธีที่จะตรัสกับเรา และเราไม่ควรจำกัดพระองค์โดยคิดว่า ต้องเป็นโดยทางหนึ่งทางใดเท่านั้น อาจมาผ่านความฝัน หรือในนิมิต (โยบ 33:15) อาจผ่านคำพูดของผู้อื่นหรือแม้แต่ผ่านทูตสวรรค์ก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม ส่วนมากเราจะพบว่า พระองค์พูดกับเราทางพระคัมภีร์ และเราเชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นบรรทัดฐานสูงสุดเพื่อวินิจฉัยว่า ถ้อยคำต่างๆ ที่มาถึงเรานั้น มาจากพระเจ้าหรือไม่ อะไรที่ขัดแย้งกับพระคัมภีร์ หรืออะไรที่ไม่ได้ส่งเสริมความเป็นศูนย์กลางของพระเยซูคริสต์ เราควรคัดออกได้เลย

ส่วนมากเสียงของพระเจ้าจะมาถึงเราในลักษณะเสียงเบาๆ เช่นเดียวกับที่มาถึงเอลียาห์ (1พงศกษัตริย์ 19:12) มักจะไม่ได้ยินด้วยหูแต่ได้ยินภายในจิตใจ และนี่อาจเป็นสาเหตุที่เราได้ยินไม่บ่อยนัก ถ้าชีวิตและจิตใจของเราไม่สงบเพียงพอ เราอาจไม่สามารถได้ยินพระองค์ได้ ถ้าเรายุ่งๆ ในภารกิจส่วนตัว หรือแม้แต่การรับใช้ เราอาจจะพลาดในการได้ยินพระองค์

เราจึงสรุปได้ว่า ถ้อยคำของพระองค์จำเป็นสำหรับการเติบโตของเรา เป็นเรื่องปกติที่คริสเตียนจะได้ยินพระองค์ พระคัมภีร์เป็นบรรทัดฐานในการพิสูจน์หรือพิจารณา และเมื่อพระเจ้าตรัสกับเรามักจะมาในลักษณะเสียงเบาๆ ภายในจิตใจ ต่อไปนี้ผมอยากจะพูดถึงการฟังเสียงพระองค์ประเภทหนึ่ง ที่คริสเตียนได้ปฏิบัติกันมาในลักษณะหลากหลาย เป็นเวลานานตามประวัติศาสตร์คริสตจักร

“Meditation” แปลตามพจนานุกรมว่า “การครุ่นคิดอยู่ในใจ, การคิดละเนิง, การไตร่ตรอง, การเพ่งพิจารณา, การมุ่งหมาย” ในศาสนาพุทธแปลว่า “ทำสมาธิ” หรืออีกคำหนึ่ง “Contemplation” แปลว่า “การเข้าฌาน” อย่างไรก็ตาม “Meditation” หรือ “Contemplation” ของคริสเตียน (จะเรียกว่า “การใคร่ครวญ”) จะไม่เหมือนการทำสมาธิหรือการเข้าฌานของพุทธศาสนา คริสเตียนบางคนอาจเป็นห่วงว่า ถ้าทำการใคร่ครวญหรือการภาวนาในฐานะเป็นคริสเตียน อาจจะเข้าสู่สภาวะ

บางอย่างที่เคยประสบมาในเมื่อนับถือศาสนาพุทธ แต่จะไม่ใช่เช่นนั้น เพราะว่าจะไม่เน้นถึงการให้จิตใจว่างเปล่าหรือการถอดจิต(???) แต่จะเน้นให้จิตใจเต็มด้วยพระเจ้าผ่านถ้อยคำของพระองค์

มีการบันทึกถึงเรื่องการใคร่ครวญของคริสเตียนในประวัติศาสตร์ ตั้งแต่สมัยกลุ่ม "พ่อแห่งทะเลทราย" (Desert Fathers) ในศตวรรษที่ 3 และเป็นที่ยกปฏิบัติประจำในวัดอารามต่างๆ ในสมัยศตวรรษที่ 7 เรื่อยๆจนถึงศตวรรษที่ 16 และเมื่อมาถึงศตวรรษที่ 19 และ 20 ความสำคัญของการใคร่ครวญกลายเป็นที่ยอมรับของคริสเตียนทั่วไปในนิกายโปรเตสแตนต์

มีพระคัมภีร์หลายข้อ ที่สอนให้เรา “ใคร่ครวญ” หรือ “ตรึกตรอง” หรือ “ภาวนา” พระวาทะของพระเจ้า เช่น “อย่าให้หนังสือธรรมบัญญัตินี้ห่างจากปากของเจ้า แต่งตรึกตรองตามนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะทำตามข้อความทุกประการที่เขียนไว้นั้น แล้วเจ้าจะมีความเจริญ และประสบความสำเร็จ” (โยชูวา 1:8) หรือ “...ความปิตินดีของผู้ผู้นั้นอยู่ในธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ เขาใคร่ครวญธรรมบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน” (สดุดี 1:2) หรือ “โอ ข้าพระองค์รักธรรมบัญญัติของพระองค์จริงๆ เป็นคำภาวนาของข้าพระองค์เสมอ” (สดุดี 119:97)

นอกจากนี้ พระเยซูยังสอนสาวกว่า “เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำพวกท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด” (ยอห์น 16:13) และเปาโลใช้คำว่า “มีจิตใจที่ประกอบด้วย...การสำแดง” และ “ตาใจ...สว่างขึ้น” (เอเฟซัส 1:17-18) หรือ “พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านี้กับเราทางพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่งแม้เป็นความล้ำลึกของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 2:10)

เราสรุปได้ว่า “ผู้รู้แจ้ง” (enlightened one) ที่แท้จริง คือ คริสเตียนที่ได้รับการสำแดงจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณมีหน้าที่สำแดงความจริงของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์ ให้กับส่วนลึกของจิตใจของเรา ที่อาจารย์เปาโลยังต้องอธิษฐานเพื่อสิ่งนี้กับคริสเตียนเอเฟซัส (เอเฟซัส 1:17-18) แสดงให้เห็นว่า ไม่ใช่สิ่งที่สำเร็จที่เดียวเมื่อมาเชื่อพระเจ้า แต่เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นกับเราเรื่อยๆอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับอาจารย์เปาโลเอง ท่านได้พบพระเจ้าอย่างทันทีทันใดในถนนดินทางไปดามัสกัส แต่ความเข้าใจและความประจักษ์แจ้งก็ใช้เวลาเป็นหลายปี เราจึงควรให้เวลาที่จะสงบเงียบกับพระเจ้าเรื่อยๆ และให้โอกาสพระวิญญาณที่จะนำเราเข้าสู่ความจริงมากยิ่งขึ้น

ทางหนึ่งที่เราทำสิ่งนี้ได้คือโดยการ “ใคร่ครวญ” “ตรึกตรอง” หรือ “ภาวนา” พระวาทะของพระเจ้า ถ้าเป็นไปได้ให้เป็นช่วงเวลาที่เปิดไว้ที่ไม่ต้องรีบ และให้เป็นข้อความสั้นๆ หรือเรื่องเดียวที่เชื่อว่าพระวิญญาณกำลังนำให้คิดถึง ขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์เปิดเผยความจริงของถ้อยคำเหล่านั้นที่มาถึงใจของท่าน บางทีเราอาจจะพิจารณาข้ออื่นๆ ที่คล้ายกัน หรือที่ดูเหมือนว่าต่างกัน มาเปรียบเทียบกับข้อความที่กำลังสนใจ ทั้งหมดด้วยท่าทีถ่อมใจ ขอพระวิญญาณทรงนำในความคิดและความเข้าใจ บางทีอาจกลับมาพิจารณาข้อความหรือเรื่องเดียวกันต่อกันเป็นเวลาหลายวัน ไม่ต้องรีบ แต่สุดท้ายใจจะสว่างขึ้นด้วยความเข้าใจที่มาโดยการสำแดงของพระองค์ และเมื่อการสำแดงมาจากพระเจ้าจริงๆ ความเข้าใจในข้อความนั้นจะสอดคล้องกับแนวของพระวาทะทั้งหมด จะศูนย์กลางอยู่ที่พระเยซูคริสต์ และจะนำจิตใจของท่านเข้ามาสู่การนมัสการพระองค์

การฟังเสียงพระเจ้า และการใคร่ครวญพระวจนะ ควรเป็นส่วนสำคัญของชีวิตคริสเตียน ทั้งส่วนตัวและส่วนรวม หลายครั้งในพระคัมภีร์เราเห็นว่าพระเจ้าตรัสหรือนำคนเป็นกลุ่มคน เช่นในการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อผู้นำแสวงหาน้ำพระทัยพระองค์ด้วยกัน เขาสรุปว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์และเราเห็นชอบที่จะ...” (กิจการ 15:28) และการตระหนักถึงความจำเป็นของการเปิดเผยของพระวิญญาณในการเรียนรู้ความจริง น่าจะมีผลต่อวิธีการสอนของเราด้วย คือ ควรให้โอกาสเพียงพอสำหรับผู้เรียนจะสะท้อนและใคร่ครวญในสิ่งที่เรียน เพื่อพระองค์จะนำถ้อยคำการสอนเข้าถึงใจและความเข้าใจของเขา และเกิดผลในชีวิต

อย่างไรก็ตาม เมื่อพูดถึงการฟังเสียงพระเจ้า ยังมีบางอย่างที่ควรเตือนให้ระมัดระวังด้วย ซึ่งบางคนไม่ค่อยรับเรื่องการฟังเสียงพระเจ้าเลย เนื่องจากเคยเห็นคนใช้ในทางที่ผิด หรือเอาเนื้อหนังและความคิดของตัวเองมาอ้างว่ามาจากพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากคนหนึ่งอ้างว่าได้ยินพระเจ้าตรัสสิ่งใดสำหรับอีกคนหนึ่ง เขาควรให้เกียรติคนนั้นและคาดว่า ถ้าสิ่งนั้นมาจากพระเจ้าจริงๆ พระองค์จะพูดโดยตรงและยืนยันสิ่งนั้นกับคนนั้นๆด้วย และควรหลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำที่อ้างว่ามาจากพระเจ้า เพื่อสั่ง ช่มชู้ หรือเอาเปรียบอีกคนหนึ่ง เมื่อพระเจ้าตรัส จะมาในลักษณะที่เสริมสร้างและเป็นประโยชน์ ไม่ใช่กดขี่หรือทำลาย จะมาพร้อมกับพระคุณของพระองค์ ทำให้ผู้รับมีความหวังและความมั่นใจ จะทำให้เขาเข้าสนิทกับพระองค์และเห็นพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ไม่ใช่ผลักดันให้ต่อสู้ด้วยตนเอง เป็นต้น

“...ในสมัยนั้นพระคำรัสของพระยาห์เวห์มีมาแต่น้อย...” (1 ซามูเอล 3:1) ผมหวังว่า เราทั้งหลายจะไม่ได้เป็นเช่นสมัยนั้น แต่เราจะรับการเลี้ยงดูด้วย “พระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” และจะรู้จักการฟังเสียงพระองค์พร้อมกับการ “ใคร่ครวญ” การ “ไตร่ตรอง” และการ “ภาวนา”